

[Justitsministeren.]

Børn uden for Ægteskab. Dermed har jeg svaret paa de Henvendelser; jeg har faaet fra det ærede Medlem Hr. Pürschel.

Det ærede Medlem Fru Elna Munch omtalte det Tilfælde, at en Kvinde ønskede at føde et Barn og have Barnet for sig selv. Det skulde altsaa være et Forhold af den Art, at en Kvinde ikke engang indgik Kammeratægteskab med en Mand, men i Stedet for — jeg ved nok, at der er nogle Damer af Bourgeoisiet, som tænker sig, at det kunde være attraaværdigt — fik en Mand til at besvangre sig, hvorefter han skulde forsvinde ud af hendes Tilværelse, og saa skulde hun føde Barnet, og Barnet skulde være hendes og slet ikke komme den Mand ved. Jeg ved ikke, om jeg forstod det ærede Medlem Fru Elna Munch helt rigtigt, om det var det, det ærede Medlem tænkte paa. . . . (Elna Munch: Nej, jeg har slet ikke omtalt det Spørgsmaal). Jeg maa sige, at den Slags har ikke min Sympati. Det kan jo blive overmaade vanskelige Kaar, et saadant Barn kommer til at leve under, det kan blive meget svært for en Moder at opdrage et saadant Barn, og jeg maa sige, at hele denne Fremgangsmaade tiltaler mig ikke. Men naar jeg har misforstaaet det ærede Medlem Fru Elna Munch, saa behøver jeg jo ikke at gaa ind paa det Spørgsmaal.

Med Hensyn til Adoption er det min Mening, at Adoptivforældrene i god Tid bør meddele et Adoptivbarn, hvorledes dets virkelige Stilling er. Det er min Overbevisning, at hvis fornuftige Adoptivforældre, inden Barnet er alt for voksent, men dog efter at det er blevet i Stand til at forstaa, hvad man forklarer det, oplyser Barnet om de virkelige Forhold, saa vil Barnet leve videre uden at være synderlig bevæget over den givne Oplysning. Men hvis Adoptivforældrene — i Virkeligheden af Kærlighed til sig selv — bestandig holder Barnet i Uvidenhed om de virkelige Forhold og ved hele deres Adfærd og Tale indprenter det, at Adoptivforældrene er dets kødelige Forældre, kan det godt blive en aandelig Katastrofe for dette Menneske, naar vedkommende i moden Alder, særlig hvis det er en ung Pige, faar det virkelige Forhold at vide. Jeg maa derfor paa dette Omraade tilraade, at Forældrene i Tide underretter Børnene.

Man har endvidere omtalt Spørgsmaalet: Daabs- og Fødsels-Attester og deres Form. Noget maa der jo staa i Daabs- og Fødsels-Attester — ellers var de ingenting til; men jeg skal tillade mig at gøre det

høje Ting bekendt med, hvordan det forholder sig med Daabs- og Fødsels-Attester. Disses Form bestemmes administrativt — det er altsaa ikke et Lovgivnings-Anliggende. For „Kongeriget“s Vedkommende hviler den nugældende Ordning paa Cirkulærer, udfærdiget af Kirkeministeriet, for Sønderjyllands Vedkommende træffes Bestemmelser med Hensyn til Fødselsattester af Justitsministeriet i Medfør af § 4, jfr. § 43, i Lov Nr. 258 af 28. Juni 1920 og med Hensyn til Daabsattester af Kirkeministeriet. Der er derfor ingen Grund til at optage Bestemmelser herom i det Lovforslag, vi her behandler. Jeg har hørt mig for i forskellige Ministerier. Kirkeministeriet udtaler angaaende dette Spørgsmaal, at Sikkerheden for Identiteten bliver mindre, hvis man ikke af Daabs- og Fødsels-Attesterne faar Oplysninger om, hvem Forældrene er. Undervisningsministeriet siger, at det er nødvendigt, at Skolemyndighederne faar autentiske Oplysninger om Børnenes Afstamning. Landbrugministeriet henholder sig til en Udtalelse fra Statens Jordlovsudvalg, der erklærer, at Oplysninger om Andragernes Afstamning er af Interesse ved Afgørelsen af, om vedkommende kan faa Statshjælp til Husmandsbrug. Søfartsministeriet siger, at Angivelse af Forældrene er som Regel nødvendig, da denne Angivelse bruges som Bevis for den paagældendes Indfødsret. Socialministeriet siger, det er nødvendigt for Børn under 18 Aar, samt naar der er Tvivl om Indfødsret; endvidere i forskellige Forhold vedrørende Søforsorgen, hvor Kendskab til Afstamningen — Arvelighedsundersøgelse — er fornødent. Rigsadvokaten siger: Attester uden Angivelse af Forældrene er ikke fyldestgørende inden for Strafferetsplejen.

Disse Erklæringer og Oplysninger har man at tage Hensyn til, naar man drøfter dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Fru Elna Munch omtalte saa den solidariske Hæftelse ifølge § 30 og mente, det var en noget haard Maade at gaa frem paa, naar man krævede det hele af den første, der var pligtig til Bidragsydelse. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at Myndighederne paa dette Omraade gaar praktisk til Værks, og hvis man ved, at den første ingenting har og ikke kan betale noget, gaar man til den næste, og ved man, at der er to, som begge meget godt kan betale, søger man at faa dem til at betale det halve hver. Det gaar ikke saa strengt efter en bestemt Regel, men det gaar efter praktiske Hensyn, altsaa som Forholdene ligger. Det er i mange Tilfælde nødvendigt,